

Alsónémedi, 1894. október 23. – Budapest, 1972. április 29.

Szülei föld nélküli szegényparasztok voltak. Hat elemit és téli gazdasági iskolát végzett. Az első világháborúban orosz hadifogságba esett, jól megtanult oroszul. A családalapítás után a felesége által örökölt 25 kat. hold földön gazdálkodott. Sokat tett szülőfaluja érdekében, húsz éven át a községi képviselő és a Hangya szövetkezet helyi fiókjának vezetőségének a tagja, az önkéntes tűzoltó-egyesület egyik irányítója. 1931-ben belépett a Független Kisgazdapártba, szülőfalujában megválasztották a párt helyi elnökévé. Az ezüstkálászos gazdamozgalom egyik szervezője, majd 1942-től a Magyar Parasztszövetség helyi csoportjának az elnöke.

1945-ben részt vett a Független Kisgazdapárt és a Magyar Parasztszövetség helyi és járási szervezete újjáalakításában. Bekerült a helyi és a vármegyei nemzeti bizottságba, valamint a termelési bizottságba. A kisgazdapárt részéről a Pest vármegyei törvényhatósági bizottság és a kisgyűlés tagja. 1945. november 4-én a Pest és Bács megyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1947 tavaszától a Magyar Parasztszövetség Elnöki Tanácsának a tagja, az Országos Magyar Tejszövetkezeti Központ igazgatóságában a szervezet megbízottja. 1947. augusztus 31-én Pest és Bács-Bodrog vármegyei választókerületben újra képviselővé választották. 1948. július 13-tól az FKGP Pest megyei szervezetének az alelnöke. 1947-1948-ban tagja az FKGP érdekeltségi körébe tartozó Duna–Tisza Melléki Gazdák Beszerző és Értékesítő Szövetkezete igazgatóságának. 1949-től egy ideig még a Magyar Függetlenségi Népfront alsónémedi szervezetének az elnöke, de nem fogadta el a mezőgazdaság kollektivizálását. 1962-ig a birtokán gazdálkodott, de ekkor már be kellett lépnie a termelőszövetkezetbe, ahol beválasztották az elnökségbe. Haláláig a téeszben dolgozott.